

CHROMOZOMY VRAHA

1.

Bernard Dubosk si slastně pospával v náruči svého nadmíru pohodlného křesla a trávil v poklidu nedělní oběd. Mirela seděla opodál nad křížovkou. Její čelo pod blondatými již bíle prokvétajícími vlasy se krabatilo nad úskalími čtverečků. S loktem na stole si probírala vlasy a stále si pro sebe opakovala: „Předehra k Faunovu odpolední – na šest písmen! Co to jen je?“ Občas se úkosem podívala na Bernarda s naléhavou chutí ho zapojit do svého problému, ale svou chuť vždy zabrzdila. Bylo by zbytečné přetřhnout spánek toho hýčkaného muže, byl by schopen přes svou výjimečnou trpělivost být zbytek dne protivný.

Po čtyřiceti letech společného života znala Mirela svého muže dostatečně, aby mohla tvrdit, že zná jeho povahu dokonale, a že může bez chyby odhadnout všechny jeho reakce. Zejména že vyrušení při odpolední nedělní siestě se rovná hrdelnímu hříchu. Nebylo pochyb, že on by bleskem vyřešil problém šesti písmen : „předehra k Faunovu odpolední“, ale nestálo by to za to, aby byl vyrušen po týdenní namáhavé práci právě v neděli odpoledne.

Bernard Dubosk byl vlastně oficiálně v penzi. Ale po své kariéře při které se vypracoval na pokladníka ve velkoobchodě – „Obchodní zastupitelství Bretaně“ - se všemi odpovědnostmi a nebezpečími tohoto postavení, se při svém náhlém volném čase penzisty cítil vyvedený z rovnováhy. V šedesáti pěti se cítil plný síly a schopný vyplnit prostor nějakou lepší perspektivou, než je postupné pomalé odcházení na věčnost.

Proto, po vážném uvažování a zvažování budoucnosti muže dosud zachovalého, se rozhodl portrétovat děti ze škol. Pro schopného amatéra to nebyl vážný problém – jen nakoupit nějaký materiál v nepříliš velkém množství a ne příliš drahý. Zařizovat ateliér nebylo nutné, protože vyvolávání a zhotovení obrázků svěřoval odborníkům.

Věc se začala dařit. Zejména ze začátku, když se octnul uprostřed hlaholícího hejna dětí. Ale teď byl již pětasedmdesátiletý a jeho zavazadla k fotografování se stávala těžší a těžší, shánění zakázek a organizační problémy složitější. Vytrvával však a bránil se kapitulaci před ofensivou neviditelně přicházejícího stáří. Právě proto toužil tolik po své pravidelné nedělní pauze, která byla nutná k obnovení jeho sil pro příští týden.

Naštěstí, jeho napětí a starostí mizely jako mávnutím proutku v náruči Mirely. Její úsměv byl dosud úžasně kouzelný a její pohled byl schopen svést i svatouška. Po celou dobu, kdy žili spolu, nikdy Bernard nepocítil monotónnost jejich vztahu, naopak, Mirelin půvab získával stále nové formy a jeho večerní

návraty domů neztrácely svěžest začátku jejich vztahu. Mirela se nikdy neunavila ve svém vztahu k němu, citově stále obnovovala den, kdy potkala toho dobrosrdečného, příjemného muže, plného pozorností, fyzicky přitažlivého, a – vybaveného společenským postavením, ne sice oslnivým, ale dostatečně zajišťujícím. Ona sama se obětavě snažila po mnoho let, aby domácnost hladce fungovala a starala se o záležitosti každodenního života, chutnou stravu a... sexuální hrátky, aby mohl zapomenout na ohlupující obchodní prostředí.

Je nutno poznamenat, že právě nyní, víc než dříve, Mirele respektovala jeho nedělní siestu. Její návrhy na odpolední procházku byly jen formální, tyto dvě tři hodiny polospánku v křesle byly již naprosto nutné k jeho obnovení sil a Mirele si to uvědomovala. Ale tuto neděli Mirele okusovala tužku nad křížovkou a něžně pohlížela na pololežícího muže a stále si pro sebe opakovala polohlasem: „...předehra k Faunovu odpoledni... na šest písmen... šest písmen...“ Pravděpodobně šeptala víc nahlas, protože Bernard Dubosk otevřel jedno oko, obrátil k ní hlavu a zamumlal: „Jasně – erekce!“

Mirele se ulekla. Ne tolik kvůli opovázlivosti toho slova, jako pro obavu, že Bernarda vzbudila. Byla však osvobozena od svého problému a s úlevou vepsala do křížovky těch šest písmen, zatím co Bernard opět otočil hlavu a pokračoval v odpočinku. Bohužel se mu to přestalo dařit a začal pozorovat svou stále krásnou ženu. Víc než jindy na něho působila dojemně s pramenem vlasů visícím nad křížovkou, s výrazem dívky s našpulenými rty, s lesklými nehty, kterými bubnovala po stole. Ten obraz v něm vyvolal jemný, měkký pocit a on vykoktal instinktivně, bez rozmyslu: „Mirelo! Proč my jsme se vlastně nevezli?“

Exploze může nastat i bez výbušnin, přestože je v myšlenkách a nečiní materiální škody. Způsobila ji věta, vyslovená polohlasem a bez důrazu. Mirela Sidoret na ni čekala padesát let! Přesto hned svůj náhlý šok ovládla, nevyskočila a nevrhla se k obličejí svého miláčka a nezasypala ho polibky a výkřiky: „Drahý, miláčku, to je báječný nápad, jak budu hrdá nosit tvoje jméno! Jak se budu pyšnit zlatým prstenem!!“

Ne, tolik let zůstala nenáročně diskrétní takže nyní si hrdě uchovala svou radost pro sebe. Začít tancovat nadšením, by znamenalo přiznat, že náhlé jásání by bylo přiznáním k čtyři sta osmdesáti měsícům čekání. K chtivosti vdavek nějaké obyčejné ženské. Ačkoliv Mirela nebyla tou „obyčejnou“, bylo na místě, že si přála upravení své situace, zabezpečení, postavené na regulérní smlouvě. Dosud se jí všeho dostávalo bez jakýchkoliv závazků s jistotou vzájemné důvěry a lásky. Její Bernard byl vždy čestný, obětavý a loajální. Čím by si polepšila své postavení na konstatování: Bud' se vezmeme, nebo odejdu? Vždyť ji všichni oslovovali „paní Dubosková“. Proč pro tu záležitost vyvolávat nějaké nálady? Ostatně nyní i v případě nepředvídatelných katastrof již nynější zákony pamatují na družky. Proč projevovat nějaké nejasné nedůvěřivosti? Mirela Sidoret moudře čekala na svůj okamžik, až pohybnostka přijde od Bernarda Duboska.

Ale nyní, když konečně přišel ten okamžik, se jí zdálo na místě místo jásání odpovědět přiměřeně, zdánlivě bez emocí: „Vzít se? Ano, jak říkáš, proč ne?“

2.

Takže, jednoho dne po čtyřiceti letech společného života se rozhodlo o sňatku Mirely Sidoret a Bernarda Duboska. Může se to zdát divné, ale pocítit potřebu uzákonit na sklonku svého života své vztahy, není tak velmi výjimečným činem. S přibývajícím věkem a životními zkušenostmi se mohou objevit rozpaky, které se neobjevily ani náhodou ve vztazích mladých dvojic chtivých sexu, a lidé se rozhodnou k zákonnému zveřejnění svých sexuálních vztahů. V mládí leží problémy dědických problémů v nedozírné dáli. Když se pak přiblíží stáří, slušný muž nemůže slepě ponechat ženu, která ho provázela po celý život, nezajištěnou. Proto Bernard a Mirela se začali připravovat na předstoupení do slavnostního sálu před starostu.

I když spolu manželsky žili dlouhá léta, den který byl určen, oficiálně a definitivně, v podstatě vlastně nevýznamný – i když byl důležitý pro životní stabilitu – byl citově vypjatý. Tíha slov doléhá na odpovědnost za dřívější impulsivní chování: „Představuji vám mého manžela... Dovolte, poradím se s manželkou... Můj manžel rozhodne... Přijdu s manželkou...“ Opravdu, nic se vlastně nemělo změnit, ani ta slova, protože všichni ze sousedů je považovali za manžele. Ale vědomí, že jejich svazek bude nyní podle zákona zákonně ošetřen, dávalo tomu počínání společenskou hodnotu a způsobovalo tajnou pýchu i u té nejskromnější občanky.

Dohodli se na prostém, co nejjednodušším obřadu. Přišli by jen svědkové a nejbližší rodina. Ze strany Bernarda nikdo, dávno se pokládal za sirotka. Na svého otce dávno zapomněl – vlastně si jeho obličej pamatoval jen podle obrázku. Matka ho opustila v době jeho vojenské služby. Pamatoval si ji jako smutnou ženu s utrápeným obličejem, jakoby pod tíhou trvalého dramatu. Byla příliš zdrcená, než aby byla někdy něžná. Byly to tísnivé dětské roky.

Mirelu měla doprovodit její sestra – dvojče – Emilja Debabelová se svým manželem Arturem a její otec - pětáosmdesátiletý děda Sidoret. Ten byl ještě plný života, čilé mysli a v dobré tělesné kondici. Žil v příměstském domově důchodců a již dávno rezignoval na své „pseudotchánovství“ a s chutí se těšil, že si při příležitosti pozdní svatby své dcery, užije vybraného pohoštění. Bylo rozhodnuto, že Artur pro něho přijede do domova a dopraví ho na radnici. Cestou ale Artur nenašel odvalu, aby ho upozornil, že se bude jednat jen o jednoduchý oběd, který má celý obřad ukončit.

Jen jeden host mohl překvapit svou přítomností – Celesten. Obvykle se mu říkalo „Tintin“. Bylo mu 35. Byl synem – a zde je ten problém: čí byl syn? Biologicky to bylo jasné, ale rodinně velmi mlhavě. Podle momentální nálady oslovoval slovem „mami“ jak Emilju, tak Mirelu. Bylo to zdrojem nesčetných

hádek a on to vyvolával velmi rád. Téměř hned, po setkání Mirely a Bernarda, tehdy osmnáctileté a pětatřicetiletého, přišla Mirela do jiného stavu. Mladička hříšnice se brzy dověděla na lékařské fakultě, že nemá naději na normální porod, naopak, tento by mohl skončit fatálně. To bylo důvodem pro okamžitý potrat. Mirela však chtěla počínající život uchovat. Lékaři sami se chytili jejího úmyslu, když se dověděli o jejím dvojčeti – ženě nanejvýš vhodné k experimentu. Ostatně takové pokusy se již zdařily. Celesténův zárodek byl vyňat z Mireliny dělohy a implantován Emilji. Průběh těhotenství i porod byly zcela normální. Tato záležitost nebyla však pouze rodinná, byla publikována a veřejně známá. Takže Celesten, zvaný Tintin byl počat Mirelou a porozen Emiljou. Protože oči otevřel v náručí té druhé, právem ji nazýval matkou a Mirelu, více méně formálně, oslovoval stejně, a to ji někdy i uráželo. Méně však než Artura Debabela, protože během oněch osmi měsíců jeho manželka odmítala jeho „pozornosti“, z důvodů, které on nezpůsobil, a ani neměl tu radost způsobit, a jeho uší se nepříjemně dotýkalo slovo „otec“ od chlapce, kterého jeho žena porodila.

Chlapec byl nyní již mužem, přitažlivým, s pěknou postavou, ale povahou nevypočitatelnou. Možná byl schopný, ale hravý, neklidný, mnoho věcí začínal, ale jen zřídka něco dokončil. Dobře a rychle se učil, ale diplom nikdy nezískal. Nevyučil se. Živil se sázkami, vytrvale věřil ve vysokou loterní výhru, sledoval dennodenně obchod bez vlastního kapitálu, k věcem, které by mohly přinést nějaký profit, neměl vůbec žádnou kompetenci. Bydlel na různých místech, nechal se hostit „přáteli“, kteří ne vždy byli vhodní, aby je představil rodičům. Odcházel, aby se několik měsíců nevrátil, vracel se aby si vypůjčil peníze a ne vždy sdělil svoji adresu. Jedním slovem: úředně nezaměstnaný, na podpoře, Tintin Debabel nebyl v žádném případě reprezentant rodiny, na který by mohla být rodina hrdá. Protože úřady souhlasily, aby jako matka byla zapsána pouze žena, která ho porodila, podle zákona mohl Celesten používat pouze jméno Debabel a tato nepříjemná situace a společenská neúspěšnost Tintinova jen přiosťřovala Arturovu nechuť k němu.

To však nepocíťovala Mirela, které se měla stát Dubosková. Ta by ráda přivítala přítomnost svého syna, ale bohužel, nebylo možno ho pozvat, nikdo nevěděl, kde se nyní zdržuje. Přesto, události splnily její přání, k nevelké radosti jejího švagra a také zcela změnily diskretnost rodinné sešlosti.

Společnost již seděla v parku, před radnicí, když se objevila hlučná skupina čumilů a zástup žurnalistů s cvakajícími fotoaparáty. Rodina ztuhla překvapením. Nebylo pochyb o původci vzruchu... Tintin, ten uličník. Byl opřen o Rolls-Royce, oblečen v uniformě šoféra z bohatého domu, nebale mával cigaretou a pózoval pro fotografie. V okénku auta se jeho majitelka smála na všechny, nadšená vzniklou situací. Byla to žena středního věku, provokativně namalovaná, s kožišinou na ramenech. Pohyby jejich ramen, rukou a šíje rozehrávaly diamantové záblesky.

Aby korunovala událost, otevřela dveře auta a vyšla se vzcností filmové hvězdy s úmyslem tak vypadat od hlavy k patě. Bohové však nepřáli jejímu výstupu a zástup zvědavců obrátil svou pozornost na rodinu Dubosk-Sidoret-Debabel otočkou o sto osmdesát stupňů a zvýšil hluk. Rodina, byla zasypána spoustou ohlušujících otázek, ale zcela je ignorovala a snažila se prodrat do blízkosti šoféra. Mirele se podařilo oslovit svého syna: „Tintine! Nevěděla jsem, kde tě mám hledat. Jak jsi se to dověděl?“

On se sebelibě usmál: „Mami! Myslím, že nečeš noviny!“ Obrátil se na svou velitelku s překvapující familiárností: „Kokoseto! Ukaž jim to...“

Žena podala křiklavé číslo „Zápasu“, které leželo na sedadle v autě. Na titulní stránce byl Tintinův velký portrét a navíc obrázek jeho samého, nahého na kožešině ve věku jednoho roku a velký titulek: **Transplantované dítě se brzy dočká sňatku svých rodičů.** Kolem mimina jako lístky kopretiny byly naaranžovány portréty Mirely, Bernarda, Emilji, Artura a dědy Sidoreta z mladších let. Nikdo osobně nechyběl z hrdinů tehdejšího dobrodružství a zástup fotografů se snažil zachytit vývoj změn v obličejích všech.

V této neobyčejné situaci nebyl nikdo schopen nějaké akce, až konečně Bernard trochu hloupě řekl: „Tedy, vidím, že teď děláš šoféra...“

Tintin pokynul hlavou s poťouchlým úsměvem: „Milostivé paní Coconut, mé velmi vlídné paní z Ameriky. Tímto vám ji představuji.“

Ta „velmi vlídná paní“ udělala na všechny strany dívčí pozdravný úsměv a spočinula dlouhým pohledem na svém „šoférovi“.

Ten pokračoval: „Přece jsem nemohl zmeškat takový výjimečný den!“

Mirela se vrátila ke své otázce: „Ptám se, kde jsi se to dověděl?“

„Bylo by lépe zeptat se novinářů. Ti kteří byli u mého podivného vzniku mě neztratili ze své pozornosti. Vy a já jsme byli jejich terna. A když radnice podle zákona zveřejnila vaše úmysly se vzít, místní novináři pustili informaci po větru. Drahé matky, to je důvod, že jsem tady a mohu být přítomen pozdního rozhodnutí podle občanských pravidel.“

Pak Tintin uchopil za paži svoji „paní“ gestem skandální intimity a celou společnost příbuzenstva kormidloval do radnice.

Bohužel ceremonie utrpěla velkou část ze své slavnosti, protože když „snoubenci“ se svými hosty dorazili na radnici, zjistilo se, že před nimi stojí v řadě již šest dvojic se stejnými úmysly. Bylo nutno shromáždit se v hale a zformovat se do čtrnácti skupinek, dříve než předstoupí před vašnostu, pana starostu, který oddával jako na běžícím pásu. O to to bylo horší, protože se pan starosta zpozdil a nyní spěchal jako v němém filmu. Starý pán, viditelně vyvedený z míry a s obavou z velké záplavy klientů, hned na začátku spletl jména prvních snoubenců a musel žádat sekretáře, aby uspořádal dokumenty na stole.

Přesto Bernard a Mirela byli silně rozrušeni, když konečně stanuli před tradiční otázkou: „Slečno Mirelo Sidoretová, souhlasíte se sňatkem s panem Bernardem Landru, který je zde přítomen?“

